

Postanowieniem z dnia 6 listopada 2019 r. Trybunał (dziesiąta izba) oddalił odwołanie i orzekł, że Hércules Club de Fútbol, S.A.D. pokrywa własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 12 czerwca 2019 r. – Subdelegación del Gobierno en Toledo/XU

(Sprawa C-451/19)

(2019/C 432/18)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Subdelegación del Gobierno en Toledo

Druga strona postępowania: XU

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wymóg, aby obywatel hiszpański, który nie skorzystał z prawa do przemieszczania się, musiał spełnić wymagania określone w art. 7 ust. 1 Real Decreto 240/2007, jako warunek niezbędny do uznania prawa pobytu będącego obywatelem państwa trzeciego małoletniego dziecka jego małżonki będącej również obywatelką państwa trzeciego zgodnie z art. 7 ust. 2 wspomnianego Real Decreto, może – w przypadku niespełnienia tych wymagań – stanowić naruszenie art. 20 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej⁽¹⁾, jeżeli w wyniku odmowy uznania tego prawa obywatel hiszpański byłby zmuszony do opuszczenia terytorium Unii jako całości.

W odniesieniu do powyższego należy wziąć pod uwagę, że art. 68 hiszpańskiego kodeksu cywilnego wprowadza obowiązek wspólnego pożycia małżonków.

- 2) Czy, w każdym przypadku i niezależnie od powyższego, stanowi naruszenie art. 20 TFUE, w wyżej wymienionych warunkach, praktyka państwa hiszpańskiego polegająca na automatycznym uregulowania zawartego w art. 7 Real Decreto 240/2007 i odmowie wydania zezwolenia na pobyt będącemu obywatelem państwa trzeciego małoletniemu dziecku posiadającej obywatelstwo państwa trzeciego małżonki obywatela Unii, który nigdy nie skorzystał ze swobody przemieszczania się (którzy posiadają także małoletnie dziecko będące obywatelem hiszpańskim, które również nigdy nie skorzystało ze swobody przemieszczania się) tylko i wyłącznie z powodu niespełnienia wymogów określonych we wspomnianym przepisie, przy czym nie dokonano konkretnej i zindywidualizowanej oceny, czy między obywatelem Unii a obywatelem państwa trzeciego istnieje zależność tego rodzaju, że – z jakiegokolwiek przyczyny w obliczu zaistniałych okoliczności – powoduje ona, iż w przypadku odmowy uznania prawa pobytu obywatela państwa trzeciego, obywatel Unii nie mógłby zostać rozdzielony z członkiem rodziny, który jest od niego zależny, i musiałby opuścić terytorium Unii. W szczególności w sytuacji, kiedy obywatel hiszpański i jego małżonek będący obywatelem państwa trzeciego są rodzicami małoletniego dziecka posiadającego obywatelstwo hiszpańskie, które również byłoby zmuszone do opuszczenia wraz z rodzicami terytorium Hiszpanii.

Powyższe należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, m.in. wyroku z dnia 8 maja 2018 r., C-82/16, K.A. i in. przeciwko Belgische Staat⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 1

⁽²⁾ EU:C:2018:308